

ESTIUS A SEVA¹

Vaig néixer el 1935; per tant, era sis anys més gran que la Montse. La meua família estiuava a Seva. Els Grases (...) també hi anaven. Abundaven les famílies amb força fills i els pares eren en general bons cristians. Assistir cada dia a Missa era normal entre el jovent de la colònia. L'església del poble n'era el punt de trobada (...), perquè en acabar la Missa ens quedàvem a la porta fent els plans de la jornada; i era molt freqüent que a la tarda, abans de fer el passeig, anéssim a fer la visita al Santíssim. Tot això ho fèiem d'una manera molt natural i espontània. I el clima que respiràvem no era de beateria.

Fèiem una vida senzilla a Seva. La colla organitzava coses elementals però divertides i no necessitàvem res més. Per exemple, torneigs de tennis de taula o de fer truites i coses d'aquest tipus. Alguna vegada anàvem al cinema; d'altres, ens convidaven a sopar al jardí per celebrar algun aniversari.

Potser el més destacat eren les excursions i les festes dels pobles propers. Hi anàvem tota la colla (...). Ho passàvem molt bé. La Montse estava integrada en aquesta colla; com l'Enric, el seu germà.

De l'últim estiu de la Montse a Seva, el del 1958, recordo la seva participació en una obra de teatre. El seu capteniment va ser el de sempre. Jo no sabia llavors res de la seva malaltia; potser vaig observar que no estava tan bé com abans. Recordo que em va semblar que tenia més recolliment i devoció en els actes religiosos.

Em vaig assabentar de la malaltia uns mesos després. Un dia vaig anar a veure-la a

casa seva amb uns quants del grup estiuenc de Seva. Seria uns dos mesos abans de la seva mort. La Montse ja estava aleshores força malament i nosaltres sabíem que s'havia de morir i que ens deixava per sempre. No sé els altres, però de mi sí que puc dir que la mort de gent de la meua edat m'afectava molt. (...) Per tot això, em va impressionar veure la tranquil·litat i la serenitat de la Montse en aquella estona de tertúlia. Semblava que els que havíem de marxar d'aquest món érem nosaltres i no ella: estava tan tranquil·la... Però no com qui accepta el seu final com una cosa irremediable, i viu per força el seu paper amb cert dramatisme. En aquella habitació no hi havia cap drama. La Montse era la mateixa de sempre, tan natural com ho havia estat a Seva en qualsevol aplec de la colla. Va estar amb nosaltres somrient i alegre. Parlava més que nosaltres i ens demanava que li expliquéssim coses.

¹ Fragments del Testimoni d'Andreu Framis Bach, amic de la Montse.

Amb tan sols 19 hores de vida, la meua filla va sofrir convulsions neonatals que van obligar a ingressar-la a l'UVI. El diagnòstic donava com a segura una lesió cerebral, l'abast de la qual es coneixeria quan li poguessin fer una ressonància magnètica.

Va estar en coma induït 12 dies. En aquell temps jo, que mai no he estat gaire creient, vaig visitar totes les esglésies properes a l'hospital. A la capella d'aquest, vaig trobar fulls sobre la vida de Montse. Li vaig encomanar la meua filla i li vaig demanar que intercedís per la seva salvació.

Quan li van fer la ressonància, el doctor ens va comunicar, molt sorprès, que no hi havia cap lesió cerebral, i que si creïem en els miracles, aquest n'era un.

D'aleshores ençà, sento que tinc un deute de gratitud amb Montse, però a mesura que ha passat el temps tinc més clar que va ser un miracle. Això va ocórrer fa dos anys, i potser llavors no vaig ser tan conscient de l'estat de gravetat de la meua filla; ara que he conegut altres nens que també van sofrir convulsions, i he visitat molts metges que se sorprenen de l'estat de la meua filla, m'adono més que vaig ser molt afortunada, que tots ho vam ser, i sobretot la meua filla.

Per això volia contribuir a la causa de Montserrat Grases, i agrair-li de tot cor el favor concedit.

R.M^B.S.

Montse va arribar a mi a través de la meua filla petita, a qui les amigues van donar l'estampa. Quan la vaig veure, em va cridar l'atenció el seu rostre, l'alegria i la mirada. En veure que es deia com jo, vaig llegir-ne la vida i em va impressionar molt. Com que em trobava en un moment econòmic molt dolent, li vaig resar demanant-li que m'ajudés. Es va solucionar el problema i des d'aleshores ocupa un lloc molt important en la meua vida. Li reso diàriament i la porto sempre al cor. Sàpiguen que ella m'ajuda cada dia, i tingui o no alguna cosa per demanar, li resaré sempre.

M.L.R.

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Divina Voluntat, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meua activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriificar la vostra serventa i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

D'acord amb els decrets del Sant Pare Urbà VIII, declarem que no es pretén pre-venir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesialística, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

- **M. Eguibar**, *Montserrat Grases: Una vida sencilla*, Ed. Palabra "Folleto Mundo Cristiano", n° 44, 12a ed. Madrid 1994.
- **J.M. Cejas**, *Montse Grases. La alegria de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.
- **J.M. Cejas**, *Montse Grases. Biografia breve*, Ed. Rialp, Madrid 1994.
- **J.L.M. Picanyol i P. Saumell**, *Montse. El secret d'un somriure*, Ed. Casals, Barcelona 1998.
- Vídeo: *Montse Grases (1941-1959). Una vida sencilla*. Comandes a Beta Films S.A. C/ Pío Felipe, 12. 28038-MADRID

Agraïm les almoines que ens envieu per col·laborar en les despeses de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei, que ens arriben per gir postal; per transferència al c/c número 0182-4017-57-0018820005 del BBVA, agència urbana del carrer Diego de León, 16, 28006 Madrid; o per altres mitjans.

Es publica amb aprovació eclesialística

Notícies de la Causa

Continua la *Positio* a la Congregació per a les Causes dels Sants, per al seu estudi.

Continuem encomanant a la intercessió de Montse l'obtenció de favors que, pel seu caràcter extraordinari, puguin ser considerats per l'Església com a miraculosos.